

Hồi 22

Tứ Đại Thiên Vương

Đàn đêm sâu thẳm.

Trong không gian khuya khoắc chỉ có vài chấm sao lấp lánh, dưới ánh sao nhàn nhạt, nơi xa xa mờ hồ có một bóng người lướt đi.

Nàng đuổi theo tuy nhanh, nhưng người này càng nhanh hơn.

Nàng vừa phóng qua cửa sổ lao ra ngoài, thì người này đã đi xa ngoài mười trượng.

Nhưng nàng quyết tâm không bỏ, nàng biết rõ bản thân mình chắc chắn sẽ đuổi không kịp người này, nhưng nàng vẫn nhất định phải đuổi theo.

Nàng dụng xuất sức mạnh toàn thân đuổi theo.

Nhưng càng lúc càng bóng người cũng nhìn không rõ, trong một ngõ phố có một ngôi từ đường xưa cũ, vẫn còn sáng ánh đèn.

Ở trong thành Trường An cổ xưa này, khắp nơi đều có thể nhìn thấy loại từ đường này, cũ nát, lạnh lẽo, không bóng người.

Nàng đột nhiên dừng bước, kêu lớn lên:

- Diệp Khải Nguyên, thiếp biết là chàng, chàng còn chưa đi xa, nhất định nghe thấy tiếng thiếp.

Trong bóng đêm không có chút hồi âm nào chỉ có mấy cây cổ bạch vẫn chưa đến nỗi xơ xác than thở trong gió lạnh.

- Bất kể chàng có muốn ra gặp thiếp hay không, chàng cũng nên nghe hết lời thiếp muốn nói.

Nàng mím chặt môi, cố gắng nén nước mắt nói:

- Thiếp không làm chuyện có lỗi với chàng, chàng nếu không muốn nhìn mặt thiếp, thiếp cũng không trách chàng, nhưng... nhưng thiếp có thể chết.

Nàng đột nhiên xé toạc vạt áo, lộ ra bộ ngực trần. Trong bóng tối, bộ ngực này giống như con tôm phát quang, gió lại lạnh như dao cắt.

Thân thể nàng đã bắt đầu run rẩy liên tục.

"Thiếp biết chàng có thể không tin thiếp, thiếp biết.. nhưng lần này, thiếp lại muốn chết cho chàng xem."

Nàng đưa bàn tay run rẩy ra, từ trên đầu rút ra một cây kim thoa dài năm phân, dụng hết lực khí toàn thân, đâm thẳng vào tim.

Nàng thật sự muốn chết. Theo nàng, trên thế giới này chẳng còn gì để lưu luyến nữa cả.

Gia môn thâm biến, huynh đệ phiêu linh, thiên thượng địa hạ, nàng chỉ còn có một người có thể tin cậy được.

Nàng vốn đã quyết tâm cả đời đi theo người này. Nhưng bây giờ người này đã không còn muốn nhìn mặt nàng nữa.

Kim thoa đâm vào ngực, máu tươi vọt ra, có một bóng người nhanh nhẹn phóng tới, nắm chặt lấy tay nàng.

"Chát" một tiếng, kim thoa rơi xuống đất.

Máu đỏ tươi, chảy loang trên bộ ngực trắng như tuyết của nàng.

Nàng sau cùng đã nhìn thấy người này, con người mà sống chết nàng cũng không thể quên được.

Cuối cùng nàng đã nhìn thấy Diệp Khải Nguyên.

000

Bóng đêm ảm đạm, tinh quang nhàn nhạt, rọi chiếu vào khuôn mặt Diệp Khải Nguyên.

Chàng xem ra mơ hồ vẫn như xưa, đôi mắt vẫn sáng, khóe miệng vẫn như đang nở nụ cười.

Nhưng nếu nhìn kỹ, thì sẽ thấy đôi mắt của chàng sở dĩ sáng, chẳng qua là vì ánh lệ.

Chàng tuy vẫn cười, nhưng là một nụ cười thê lương đầy bi thương

- Nàng khỏi cần phải làm như thế.

Chàng buông nhẹ tiếng thở dài, ôn tồn nói:

- Sao nàng muốn làm hại chính mình ?

Đinh Linh Lâm nhìn chàng, dờ dẩn nhìn chàng, toàn thân như tê cứng đi.

"Tương kiến như bất kiến"

... Tại sao trời cao lại sắp xếp cho bọn họ gặp nhau lần này ? Tại sao ?

Diệp Khải Nguyên hiển nhiên cũng đang dè nén chính mình:

- Ta biết nàng không có lỗi với ta, nàng không nói, lỗi là ở ta.

- Chàng...

Diệp Khải Nguyên không để cho nàng nói:

- Nàng không cần phải nói gì hết, ta biết hết cả rồi.

- Chàng.. chàng thật đã biết hết à ?

Diệp Khải Nguyên gật đầu, trầm mặc nói:

- Ta nếu là nàng, ta nhất định cũng sẽ làm như vậy. Quách Định là một thanh niên rất có tiền đồ, là người tốt, nàng đương nhiên tuyệt không thể nhìn Quách Định vì nàng mà chết.

Nước mắt Đinh Linh Lâm như suối tuôn trào:

- Nhưng thiếp...

- Nàng là một thiếu nữ quá thiện lương, nàng biết chỉ có làm như vậy, mới có thể làm cho Quách Định có thể tiếp tục sống được.

Diệp Khải Nguyên thở dài nói tiếp:

- Một người nếu ngay chính mình cũng không muốn sống nữa, thì trên thiên hạ chắc chắn sẽ không có ai có thể cứu được y, ngay Cát Bình cũng không thể.

Diệp Khải Nguyên đích xác hiểu Quách Định, càng hiểu Đinh Linh Lâm hơn. Trên thế gian này tuyệt không có bất cứ chuyện gì có thể quý hơn sự thông cảm và hiểu biết ấy.

Đinh Linh Lâm giống như một đứa trẻ được an ủi vỗ về, đột nhiên lao vào trong lòng Diệp Khải Nguyên, bật khóc tức tưởi.

Diệp Khải Nguyên để cho nàng khóc.

Khóc cũng là một cách xoa dịu, Diệp Khải Nguyên mong sự tủi thân và bi thống trong lòng nàng sẽ theo dòng lệ của nàng mà trôi đi.

Nhưng còn bản thân chàng thì sao ?

Chàng tuyệt không thể khóc, thậm chí lặng lẽ rơi vài giọt lệ cũng không được, chàng biết giữa hai người bọn họ, ít nhất phải có một người cứng rắn.

Chàng phải cứng cỏi, vô luận nỗi bi thống tủi cực lớn lao như thế nào, chàng đều phải nghĩ cách ẩn dấu trong lòng, cắn răng mà chịu đựng.

Chàng có thể chịu đựng.

Đêm càng khuya, gió càng lạnh.

Trôi qua rất lâu, tiếng khóc của nàng sau cùng đã trở nên tiếng nấc. Diệp Khải Nguyên mới nhẹ nhàng đẩy nàng ra, nói:

- Nàng nên quay về.

Đinh Linh Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Chàng bảo thiếp quay về à ? Quay về đâu ?
- Quay lại nơi mà nàng vừa mới ra đi.
- Tại sao ?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Chắc chắn có người đang lo lắng chờ đợi nàng.

Đinh Linh Lâm đột nhiên lạnh lùng cương quyết nói:

- Chàng... chàng vẫn muốn thiếp quay về cưới Quách Định à ?

Diệp Khải Nguyên cương nghị đáp:

- Nàng tuyệt không thể bỏ rơi Quách Định như thế được. Nàng cũng hiểu, nếu đi như vậy, Quách Định sẽ không còn cách nào có thể sống nổi.

Đinh Linh Lâm cũng không thể không thừa nhận, Quách Định sở dĩ vẫn còn ý chí cầu sinh, hoàn toàn là vì nàng.

Diệp Khải Nguyên trở nên cứng rắn:

- Quách Định nếu chết, không những ta tuyệt không thể tha thứ cho nàng, mà chính nàng cũng nhất định mãi mãi không thể tha thứ cho chính mình được.

"Vậy thì, nếu như hai bọn ta có thể sống được với nhau, cũng nhất định sẽ thống khổ cả đời."

Chàng không nói ra những lời này, nhưng chàng biết Đinh Linh Lâm nhất định cũng có thể hiểu được.

Đinh Linh Lâm gục đầu xuống, rất lâu sau mới buồn thảm nói:

- Thiếp quay về, còn chàng ?
- Ta có thể vẫn tiếp tục sống nổi.

Diệp Khải Nguyên muốn gượng cười, nhưng cười không nổi.

- Nàng nên biết ta xưa nay là một con người cứng cỏi.
- Bọn ta sau này lẽ nào mãi mãi không thể gặp nhau nữa ?
- Đương nhiên vẫn có thể gặp lại nhau.

Trái tim Diệp Khải Nguyên đau nhói, đây là lần đầu tiên chàng nói dối nàng, chàng không thể không nói như vậy. ...Chỉ cần sự việc qua đi, bọn ta đương nhiên vẫn có thể gặp lại nhau.

Đinh Linh Lâm đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên :

- Được, thiếp nghe lời chàng, thiếp quay về, nhưng chàng cũng phải đáp ứng thiếp một chuyện.

- Nàng nói đi.

- Nếu sự việc xong, thiếp tìm không gặp chàng, thì phải nên tìm ở đâu ?

Diệp Khải Nguyên né tránh ánh mắt của nàng:

- Chỉ cần sự việc trôi qua, không cần nàng tìm ta, ta cũng sẽ đi tìm nàng.

- Thiếp nếu có thể giải quyết tốt đẹp tất cả mọi chuyện, Quách Định nếu có thể sống an lành, thì chàng sẽ đi tìm thiếp chứ ?

Diệp Khải Nguyên gật gật đầu.

- Chàng nói thật chứ , chàng thật không dối thiếp chứ ?

- Thật.

Trái tim Diệp Khải Nguyên đã tan nát.

Chàng tự biết mình không nói thật, nhưng Đinh Linh Lâm lai hoàn toàn tin tưởng.

"Một người tại sao thường muốn lừa dối một người tin tưởng mình nhất ?"

Vì không còn cách nào khác.

"Trong kiếp người tại sao lại có nhiều sự bi thương và thống khổ không thể giải quyết được như thế ?"

Không thể biết, cũng không cách gì hiểu được.

Diệp Khải Nguyên biết mình chỉ có thể đi con đường đó, một con đường tịch mịch dài dằng dặc.

"Một nam tử hán chân chính, nếu đến thời điểm cần thiết, thường là sẽ biết hi sinh chính mình, thành toàn cho người khác".

Đinh Linh Lâm cuối cùng tỏ quyết tâm nói:

- Được, bây giờ thiếp sẽ đi, thiếp tin chàng.

- Ta... ta sau này nhất định sẽ đi tìm nàng.

Đinh Linh Lâm gật gật đầu, từ từ quay người đi, phảng phất như không dám nhìn Diệp Khải Nguyên thêm lần nữa.

Nàng sợ mình sẽ đổi ý.

Nàng quay đi, để lại ánh sao phía sau, cũng chính là để lại cuộc đời nàng ở phía sau, nàng dụng lực nắm chặt hai tay, dụng xuất tất cả sức lực, cuối cùng nói ra được ba chữ:

- Chàng đi đi.

Diệp Khải Nguyên bỏ đi.

Chàng không nói thêm một lời nào, chàng không dám nói thêm. Chàng đã dụng tất cả sức lực, mới khống chế được chính mình.

Gió lạnh như dao cắt, chàng nghênh gió lao đi, đến chỗ tối, gập người xuống, bắt đầu nôn ói liên tục.

Con người khi đến lúc bị thương đau khổ nhất tại sao thường không khóc lóc nữa, mà lại nôn ói ?

Đinh Linh Lâm cũng đang nôn ói, nàng nôn ói liên tục, ói ra cả chất mật.

Nhưng nàng đã quyết tâm, Diệp Khải Nguyên vẫn còn chưa chết, nàng tuyệt không thể cưới người khác.

Vô luận ở dưới tình cảnh nào, cũng không thể cưới người khác, có chết cũng không thể.

Nàng đã quyết tâm phải quay về nói cho Quách Định, sẽ kể hết cho Quách Định tình cảm và nỗi thống khổ của nàng.

Quách Định nếu thật là một nam tử hán, thì phải hiểu rõ, phải tự mình đứng dậy, phải gắng sống.

Nàng tin Quách Định là một nam tử hán.

Nàng tin tất cả chuyện này đều sẽ giải quyết viên mãn, đến lúc đó, Diệp Khải Nguyên nhất định sẽ đến tìm nàng.

Không cần lâu, tất cả mọi khổ nạn, sẽ mau chóng trôi qua. Nàng có niềm tin.

--- o O o ---

HẾT TẬP 6